

Je to NORMÁLNE?

24. APRÍLA 2019

Keď malo moje prvé dieťa tri týždne, celá vyplašená som volala laktačnej poradkyni: „*Je normálne, že stále plače? Niekedy aj niekoľko hodín vkuse... Je to normálne? Robia to novorodenci bežne?*“

Na druhej strane ostalo váhavé ticho, a potom prišla odpoveď: „*Nie, nie je to normálne.*“ To bolo všetko. Žiadna rada, čo s tým, žiadna reč o kolike alebo refluxe.

Takže som bola ponechaná napospas môjmu pocitu viny, že som svojmu dieťaťu ublížila.

Ved' sa nesprávalo „normálne“.

A to bol len začiatok môjho vzťahu so slovom „normálny“. „*Prosím ťa, povedz mi, že to je normálne,*“ hovorievame si navzájom s kamarátkami, keď sa rozprávame o našich deťoch. Pravidelne.

V skutočnosti sa pýtame jedna druhej, či to robíme dobre, či nám niečo neušlo, či to treba prebrať s pediatrom alebo psychológom, alebo či sa len potrebujeme upokojiť. Je to len nejaká fáza, alebo ide o skutočný problém?

Naozaj sa nesmierne snažím, ale v tejto dobe je tak preukrutne ťažké dôverovať si v oblasti rodičovstva! Niekedy normálne závidím mojej mame, že ona len robila to, čo robili všetci ostatní, a fungovalo to.

V 70. rokoch sa rodičia necítili takí nesvoji. Keď som bola čerstvou matkou, každý ma poučal, čo a ako. Dojčenie či látkové plienky – to nebolo o tom, čo si vyberiem. To bolo ako politické vyjadrenie.

Organické potraviny, drahé BPA fľaštičky a poháriky boli samozrejmosťou. My ako rodičia sme boli posudzovaní podľa toho, či sa naše deti hrali s lacnými hračkami z Číny alebo s drahými ekologickými hračkami z Nemecka.

Dnes sú moje deti staršie a všetci riešia to, ako sa učia, kam chodia do školy a aké majú mimoškolské aktivity. Je úplne jedno, čo robím, stále mám pocit, že ma niekto nejakým spôsobom posudzuje.

Ako však moje deti rastú, zisťujem, že doposiaľ som riešila samé malichernosti. Je jedno, s čím sa hrajú a z čoho pijú. Zložité situácie sú v skutočnosti tie, o ktorých nechcete s nikým hovoriť.

Napríklad keď mal môj syn tri roky, dával mi poriadne zabrať. Vybuchoval do takých stavov, že ma bil a kopal a mne neostávalo nič iné, len si naňho obkročmo sadnúť a počkať, kým sa upokojí.

Nie je to niečo, čo by ste len tak „vybalili“ na ihrisku: „*Počujte, nemá náhodou niektorá z vás agresívne dieťa, ktoré ju bije? Aj vám sa zdajú všetky tie time-outy bezpredmetné, keď vám chce dieťa odhryznúť ruku? Čo? Nikto?*“

Podobné to bolo aj vtedy, keď som zistila, že syn musí nevyhnutne začať chodiť na logopédiu. Vôbec som nevedela, čo mám povedať našim priateľom...

„*Ach, je mi to ľúto, no nemôžeme sa ísť hrať, lebo... hm... nášmu malému okrem mňa a manželky nikto nerozumie a hoci vyzera o dva roky starší, ako naozaj je, rozpráva ako dojča, a preto musíme chodiť každý týždeň na logopedickú terapiu...*“

Len čo začnete pred druhými hovoriť o tom, že vaše dieťa potrebuje POMOC, tvária sa veľmi podozrievavo a nedôverčivo. Dokonca aj vtedy, ak ide len o logopédiu...

Niekedy mám taký pocit, že je absolútne neprípustné, aby naše deti (alebo rodičia) potrebovali niečiu pomoc. Popri tom všetkom v mojom vnútri prebieha takýto monológ: Má problémy s rečou, pretože sa prestal hýbať a následne ma museli otvoriť a vybrať ho, hoci som bola len v 37. týždni?

Musela som čakať 12 hodín... Keby ma vzali skôr, bol by v poriadku? Je to ešte v hraniciach „normálnosti“? Bude niekedy v živote rozprávať normálne, alebo nikto nebude ani tušiť, že si týmto prešiel?

Po toľké roky som sa trápila mnohými malými i veľkými problémami. Je normálne, že moje dieťa (vtedy ešte škôlkar) nevie plynule čítať a niektoré čísla a písmenká zapisuje zrkadlovo?

Je normálne, že sa trojročné dieťa budí vydesené uprostred noci a trasie sa od strachu ako osika? Je normálne, že to robí dodnes, hoci má 8 rokov?

Je normálne, že jeden môj syn nesmierne zbožňuje svoje prirodzenie, no pritom ten druhý sa svojho penisu ani len nedotkne? Je normálne, že dieťa nedokáže prehrávať a keď nie je zo všetkých najlepšie, správa sa ako vyšinuté?

Je normálne, že nejaké dieťa dokáže byť také vzdorovité a tvrdohlavé, že mu je úplne jedno, aké dôsledky z toho vyvodím? Je normálne, keď vám dieťa každý deň hovorí, aký má obrovský strach, že ho nevyzdvihnete zo škôlky a už vás nikdy neuvidí?

Je normálne – a nezačnite sa teraz do mňa navázať – že ľahko strácam nervy, pre všetko sa rozplačem a neustále sa trápim?

Pochopila som, že pri deťoch nadobúda slovo „normálny“ nový, širší rozmer a že pre mňa je rodičovstvo skôr čítanie knihy ako riešenie matematickej úlohy.

Namiesto toho, aby som „jediným správnym postupom“ získala odpoveď na otázku, dumám, experimentujem, interpretujem znovu a znovu, až kým nedôjdem k nejakému stanovisku a nenájdem vlastné riešenie.

Rodičovstvo vnímam ako tému na zamyslenie, nie ako príklad na vypočítanie. Niekedy natrafím na veci, ktoré sú pre mňa ťažko pochopiteľné, alebo sa vymykajú z rámca a nemám s nimi žiadne skúsenosti.

Vtedy sa cítim úplne stratená, sama vôbec neviem, komu a čomu mám a nemám veriť. Musím si starostlivo zvážiť, koho „poctím“ svojou dôverou a požiadam o radu.

Musím si premyslieť, kto ma (alebo moje deti) nebude odsudzovať za nedokonalosť, chyby alebo sociálne neprípustné spôsoby. Dokonca si musím zvážiť aj to, kto ma nebude odsudzovať za to, že sa vôbec na niečo pýtam. A práve to sú tie situácie, kedy potrebujem počuť, že je to *normálne*.

V noci sa mi v duši usadí skutočný nepokoj a nedá mi spať: Čo ak to fakt nie je normálne? Čo to znamená? Môžem to nejako napraviť?

Ved' keď prosím, aby mi niekto povedal, že to JE normálne, v skutočnosti chcem povedať len jedno: Prosím vás, nedovoľte mi zničiť tých, ktorí sú pre mňa na tomto svete najdôležitejší.

Zdroj: scarymommy.com, Spracoval: Skvelyrodic.sk